

RAŠYTOJOS LAZDYNŲ PELĖDOS LITERATŪRINIAM KONKURSUI

ATSIPRAŠYMO GALIA

Rūta PETRAVIČIENĖ

Kaunas

Mane apniko toks beviltiškumas... Viduje kunkuliuoju lyg versmė, vis blaškaus po pasaulį kaip paklydęs šunytis, nerasdamas sau vietos. Ką man dar atneš visata? Gal visa tai tik dar vienas mirazas? Mano širdis nelaiminga paklydėlė, mano meilė guli sutrypta srutų duobėj. Nei drąsos, nei valios many nebeliko nė lašo. Ach, Dieve, aš lyg marionetė likimo vingiuose. Kur einu, ten užkliūnu. Tai už medžio, tai už akmens. Galėtų nors koks topazas pasitaikyti kelyje... Debesys ar miškas, žemė ar dangus, jau nebedžiugina dailus peizažas. Atleisk man, Viešpatie, menkai žemės būtybei, kuriai ašara nenudžiūva nuo veido. Net ašarų latakai atsisako grįžti į tarnybą... Belieka tik rankomis mosuoti, gestikuliuoti.

Tu esi vyras. Tu esi nuodėminga aistra. Tu įpainiojai mane kaip voras žudikas į savo niekingą tinklą. Atsiprašau, kad nepajėgiau atsispirti. Atsiprašau, kad tavim patikėjau ir pasitikėjau šimtu procentų. Tu sukramtei ir prarijai mane kaip nevykėlę musę. Aš buvau tik dar vienas tavo užkandis, tik dar vienas tavo maisto patiekalas. Atleisk, kad buvau ta paklydėlė varlė, palaimingai šuoliuojanti į plėšrūno nasrus. Ir naivi iki begalybės, iki neišmatuojamo planetos skliauto.

Gaila, och, kaip gaila, kad nėra tokios parduotuvės, kur sąžinę nusipirkti galėtum! Aš pati tave ten nuvežčiau, kad ir vežimą pasikinktų tektų...

Mūsų nebejungia jokie pavojingi meilės saitai. Ir jaučiu, kaip išlaisvėju. Aš besvorė, beskonė ir bespalvė. Tikras sukežusio molio gabalas, kuris sunkiai pasiduoda minkomas. Nors imk ir trenk šaukštu per galvą, gal įvyks stebuklas?

Galvoje kirba minčių raizgalynė. Apsižvalgau aplink – priešais stypso Cheopso piramidė. Ji didinga, nepavaldi laikui. O aš – laikinas šios žemės sutvėrimas. Mano rankoje mirtinas augalas, kurio nuodingas vaisius skiria mane nuo išganymo, nuo išsigelbėjimo. Gal tai ir yra atsakymas į mano maldas? Gal čia ir yra mano teisingas kelias? Pakeliu akis aukštyn ir sužnabždu, laukdama atsako:

– Viešpatie, priimk mano tyriausią atsiprašymą ir nukreipk tinkama linkme. Duok man kokią nors ženklą. Aš lauksiu...
